

ELŐFIZETÉSI ÁRAK : Egész évre 8 frt. félévre 4 frt.,
negyedévre 2 frt. Egyes szám ára 16 kr.
Előfizethető a kiadóhivatalban Budapesten, IV. ker.,
Kecskeméti-utca 6.

BUDAPEST, 1885. DECEMBER 13.

Megjelen minden vasárnap.
Szerkesztő lakása : József-körút 48. szám, a hova a
kéziratok küldendők.
Minden közleményt díjazunk.

A KESELY LÓ ESZE.

Irta *Kada Elek* ; rajzolta *Pataky László*.

hoszú út kifárasztá a legénységet. A bra-deki vár és Königrätz között levő erdőszel-ben pihentek s mo-solygva gyönyörködtek a sustorgó bogrács paprikás levében, a melyben «közember Horváth» műértőleg meg-meg forgatta a nagy darabokba behányt tinóhust. A bogrács alatt égő hasábokkal versenyt pattogott az élez s a szemlét tartó ezredes mikor rá nézett arra a nevetésre álló kifent bajuszokra, nem is hitte volna,

hogy némelyiknek hiába nevetett a szeme, a zsinóros dolmány alatt titkos érzelmek bujkáltak.

Nem messze volt már a porosz. Tudták, hogy kevés idő múlva «muszájból» kell megmutatni, hogy ki a legény a csárdában: azért hát mikor egy némelyike rá-téve a parázsot a makra pipára, meg is mosolygta azt az illatos bogrács-levet, az jutott eszébe, hogy «hiába adjátok ide a világ minden húsát, ha én most az ágas-egyházi «Daruháton», vagy a bugaczi «Tolvajos» olda-lában csak vízzel szaporított tarhonyás bográcsot is akaszthatnék a szolgafára, meg a jó bor helyett, ha

csak bibicz tapodta vizet is ihatnék, nem kívánkoznám el abból a szegénységből ebbe a bő világba».

Pedig olyan szépen nézett ki az a dagadó hus abból a forrongó piros léből, hogy mikor a gőzét el-el kapkodta a szellő szinte megmozdult a kis «lajbiba» dugott bicska, meg olyan szép volt így a nyergelt lovak között ábrándozni a dicsőségről, hogy talán az esthajnali furulyaszó se dobogtathatná meg jobban a szívet.

Már éppen készülődtek a legények, hogy ki-ki elveszi a maga részét, mikor egyszerre csak riadót fúj az ezred trombitása s a toporzékoló lovak nyerítése elfeledteti a fiúkkal a bogrács illatát, meg a puffadó hus mosolygását. Azaz dehogy feledteti! A mennyi menybeli könnyörgés beleszorult a huszár zsoldárba, azt most egytől egyig elimádkozzák, hogy ott kell hagyni azt a türelmetlenül lesett ételt éppen akkor, mikor már élvezheték volna. Mint a villám, úgy pattant fel a legénység a bográcsok mellől s mintha fergeteg száguldott volna keresztül a pihenő ezreden: ló, ember kavarodva bontakozott s a feldöntött bográcsok gőzölgő leve gomolygó fellegekké válva bucsúzó kendőként libegett utánok.

«Közember Horváth» se maradt el társaitól az ékes imádkozásban, hanem a kegyes elmélkedések mellett oly erőt vett keblében a szánakozási érzés, hogy isten ellen való véteknek tartotta volna a maga porzióját veszendőnek hagyni, kapta hát magát kiválasztott egy jó darab dagadót a javából s azt kikapva a bográcsból szaladt vele a pányván már nyugtalan toporzékoló «Kesely» felé s beledugva a párolgó hust az *iszákba*, egy pillanat alatt már fenn volt a ficzánkólo bajtárs hátán.

A «Kesely» szintén a «Kondor» partján tanulta ismerni a természetet csakúgy mint a gazdája s bár azt tartotta róla «közvitéz Horváth», hogy annak a lónak, melynek kondorparti füből terem a vére s huszár keze tanítja a mőresre, van annyi esze, mint egy német generálisnak, egyszerre csak úgy meg kezdett bolondulni, hogy «közvitéz Horváthot» is kiverte a sodrából. Hiába! Nem olvasván szegény pára a «tudományos apróságokat», a hő elmélet fogalmaival nem volt tisztában s a forró husnak az *iszákon* keresztül ható melege úgy megkavarta kombináló tehetségét, hogy hiába kiáltott rá gazdája: «ne bolond ne», sehogy sem volt képes nyugodtan elmélkedni az *iszákban* kifejlődött tünemények felett, hanem kiugorva a sorból, örült iramodással vágott neki a balra elterülő erdő sarkának. El nem tudván képzelni «közvitéz Horváth» ennek az önálló stratégiai műveletnek az okát, huszár gyöngédséggel oda szólt: «azt a napon süttött kukoricza derezéből gyűrűt pufók eszít a hetvenhetedik öregapádnak, hóha hé!»

De biz a «Kesely» vagy nem akarta hallani, vagy a füle dugult be a riadótul, fejét a szügyébe vágva úgy neki iramodott, hogy a száguldó huszár nem hallotta se a kapitány meg ezredes káromkodását, se a legények kacaját s mérgében úgy össze kavardott vele a világ, hogy

mikor vagy egy fél mértföldre elnyargalva egy erdőhajlat mellett bekanyarodott s maga előtt látott egy egész ezred porosz lovas, azt hitte, hogy a maga ezredéhez tér vissza. Csak mikor már pár hajításra volt az ellenségtől, akkor vette észre, hogy a «Kesely» most olyan bolondot csinált, a melyet ő már bajosan üthet elve a nyelébe.

Az a nyugodtan álló porosz lovas ezred meg még jobban elbámult mikor száguldva látta maga felé közeledni azt az egy szál huszárt, de hát a pomeraniai ész se tudott ebből a jelenségből egyebet kisütni, mint hogy valami szökevény vagy kurir lehet ez a solo viléz.

Az ezred szélén álló zászlótartó is elbáméskodott a «Kesely»vágatásán, de azért mikor «közvitéz Horváth» felé közeledett, felbuzdult benne az udvariasság érzete s gondolta, hogy az a czifra huszár alighanem a parancsnokhoz igyekszik, jó akaratulag látszott mutogatni a zászlójával, hogy «amarra tessék kerülni huszár úr!»

Ugyan melyik huszár az, a melyik az ilyen ellenséges zászlóval való piszkálódást gúnyolódásnak ne venné? kivált még ha mérges is, mint «közvitéz Horváth!» Kapja magát s elgondolva: «hogy ha lúd, hát legyen kövér», kikapja a pomerani vitéz kezéből a zászlót s belevágva a sarkantyut a kesely vékonyába, oda szól a fülebe: «no a hétrétü idegen miatyánkját az apádnak, ha szaladhatnékod volt, hát szaladj most.»

Szaladt is a «Kesely» s mire az ámuló pomeráninak eszébe jutott, hogy tán utána is kellene menni, olyan messze verte a port a kondorparti csikó patkója, hogy

a golyó se járta s mikor egy dombra vágatva észre vette, hogy merre vannak az elhagyott huszárok, vig nyerítéssel, kétszeres sebességgel repült a még most is nevető legények felé.

«Közvitéz Horváth» megáll az ezred előtt. Meghült a dagadó, hát a «Kesely» is hajtott a szóra. Erősen oda szorította a zászlót a ló oldalához, hogy csak a rúdja végét láthatta a mérgesen felé ugrató ezredes, a ki mielőtt szemügyre vette volna a rejtett zsákmányt visszakézből úgy képen vágta a dicsőségtől eltelt fiút, hogy szegény legalább is tízezer porosznak látta a maga regementjét. «Merre ügyetlenkedett kend azzal a tök eszével?»

«Közvitéz Horváth» egyet köszörül a torkán s kibontva a zászlót oda tartja az ezredes elé. «Jelen-tem alásan óbester úr, ott az erdő hajlat alatt poroszokat láttam, azoknak a zászlójukért szaladtam el; tessék itt van, beszámolok vele.»

Nagyot néz az ezredes, a legények is csóválják a fejüket, s «közvitéz Horváth» is elfeledi a pofont, mikor az ezredes vállát megveregeti s beírja nevét a bugyel-lárisába. El is telt a dicsőségtől úgy, hogy mikor később az arany-érmét a mellére akasztották, fél világ-

ért nem szólt volna senkinek se a dagadóról. Bizony nekem is bajosan mesélte volna el, ha tudta volna, hogy pennára szedem ezt a dicsőségét.

* * *

Múlik az idő. Kerekegyháza község egy tanyájából elmélázva tekint ki Horváth bácsi. Kopott szürébe takaródzva szótlanul eregeti a bodor füstöt s az északról lomhán gomolygó fellegek talán eszébe juttatják azokat a nehéz, de dicsőségteljes napokat. Eszébe jut, hogy az arany «medáliony», a mely most a mestergerendáról szórja le a fényét, el tudja-e majd mondani az unokájának, hogy miként jutott ő bele a dicsőségbe? Aggódva gondolkozik a háborus hírekről. Kis híja volt hogy Boszniába le nem vitték, ki tudja nem lesz-e most szüksége a királynak olyan emberekre, a kiknek «arany medajlonjuk» van? Baj is az a nagy dicsőség. Hanem azért mikor kezébe veszi a fényes érmét és elmeséli fiának ezt az ő híres esetét, juttat a dicsőségből a «kesely»-nek is, mert mindig azzal fejezi be: «kár mit beszélnek fiam, az a ló, melynek kondor-parti füből terem a vére s huszár keze tanítja a mor- resre, mint a milyen az én Keselyem is volt, annak több esze van mint egy német generálisnak».

Hova nem gondol a Svihák.

Rajzolta Komlóssy E.

— Mi gondolkoztál el úgy, Gyuszi?

— Hát az jutott eszembe, hogy milyen boldog ember lehetnék én, ha az a bankár, a ki itt sétált el előttünk a leányával, az én néhai apósom volna!

RIGMUSOK.

I.

*Az van írva az erkölcesen
Valamelyik levelén:
A mivel nem bírok, hát az
Nem is lehet az enyém!*

*Ez állítás igazságát
Nem lehetem, óh, nem én!
Hisz a nőmmel rég nem bírok,
És ő mégis az enyém!*

II.

*Én teremtőm! beh sok ember
Búsul: hogy s mint kell meghalni.
Elhagyni e szép világot,
Mely szinarany és nem talmi.*

*A haláltól én nem félek.
Bár egy cseppet sem kívánom.
Inkább azon tűnődöm én:
Hogy élek meg e világon?!*

Keserű Gázi.

Gazdálkodás.

Gazda. Miska, te egész heteken keresztül szakadatlanul részeg vagy, mint a csap.

Köcsis. Ugy van biz' az gazduram, de bizonyísten, csak gazdálkodom vele: mert hogyha egyszer tisztességesen benyakalok, akkor már csak egy-két krajczáromba kerül, hogy tovább is részeg maradjak: de ha egyszer kijózanodom, hát akkor megint temérdek pénzbe kerül, hogy újra berúgjak. Én meg azt nem bírom, mert szegény ember vagyok.

Rajzolta Vágó Pál.

Azok a férjek!

— Kedves Miskám, most hogy nem kell már a várba járnod hivatalba s így havonként lánczhid- és gőzsikló-pénzben, legalább három forintot megtakarítasz, reményem, hogy ezt a három forintot nekem adod a háztartáshoz?

— Oh, persze! ha én megtakarítok három forintot havonként, abból nem az következik, hogy a tied legyen az a három forint, hanem az, hogy takaríts meg te is a háztartáson ugyanannyit: ezenkívül hát majd három forinttal kevesebbet kapsz.

Könnyű rajta segíteni.

Apu. Nézd csak anyja, ez a rossz fiú megint rossz bizonyítványt hozott az iskolából. Mit csináljunk már vele, hogy jobban tanuljon?

Anyja. Küldjünk a tanítónak egy sódort.

A drága igazság.

Költő. Szegélyeltek magatokat ügyvédek, hogy az igazságot mindig csak drága pénzen lehet tőletek megvenni.

Ügyvéd. Hja barátom, olyan ritkaságot, mint az igazság, nem lehet ingyen adni.

BÉKÉS HÁZASPÁR.

Van egy házaspár mely soha
Nem házsártoskodik:
E párnak egy' fele a nap,
A hold a második.

Este a nap nyugszik le, míg
Elosatngol a hold,
S hitestársa nem kérdezi
Reggel, hogy merre volt?

Mert reggel meg ő indul el
S kószál egész napon —
Egymásnak így kitérve ök
Békén élnek nagyon.

Hogyha majd egyszer engem is
Hymen igája fojt,
Feleségem nap hadd legyen,
S én hadd legyek a hold.

Zöld Vadász.

LESZÁMITOLÁS.

Rajzolta Komlóssy E.

— Csárdás gazda! Mennyibe kerül magánál egy éjjeli hálás?

— Husz krajczárba.

— Na, hát nekem nincs csak tizenhét krajczárom, azért majd három krajczár árával keltsen fel hamarabb.

SZIPORKÁK.

I.

*Mindig azt hallom, hogy a hölgyek
A virágért rajonganak;
Van nekem oly szép borvirágom
Hogy párja sincs tán a világon
S ime rám se kacsintanak.*

II.

*Minden hazug már e világon;
Hazug még a példabeszéd is!
Azt mondja: «borban az igazság!»
Én ott keresem — s nem találok.*

Flaccus.

A VELSZI BÁRDOK.

— TRAVESZTIA. —

Edvárd király, angol király
Baktat fakó lován:
«Had látom, úgymond, mennyit ér
A velszi tartomány.

Van-e ott bor, ó, és sültje jó.
Legelőin lúd kövér:
Aztán van-e jó böftöke,
Melyből esorog a vér?

S a pék, mely kilfit ad, a pék.
Vajon süt-e olyat,
Mint akarom, mint a károm,
Mit düh görbére hajt.

«Felség, valóban, bocskorod
Legszebb lábszíjja Welsz:
Sört nem fogyót, bort inni jót,
S szép hölgyet benne lelsz.

S a pék, mely kilfit ad, a pék,
Nagyot süt ottan, Sir!
A lúd oly hizott, hogy csak úgy
Csepeg belőle zsír!»

Edvárd király, angol király
Baktat fakó lován:
Körötte zeng, a merre ment,
Éljent a tartomány.

Montgomery a vár neve,
A hol kvártélyba szállt:
Montgomery a vár ura
Traktálja a királyt.

Kappant, halat, s mi jó falat
Egy hasznak ingere,
S mézes csuport száz szolgál hord,
Nyáluk folyik bele;

S mind a miket Cuba sziget,
Portorico terem;
Sampányi bor pezsegeve forr,
És dőzsöl a terem.

Ti urak, ti urak, hisz nekem ez,
Mi itten van megárt:
Ti urak, ti urak, ti ettetek,
S koplaljon Eduárd?

Kappant, halat, s mi jó falat
Egy hasznak kellemes,
Azt látok én, de böftök itt
Nincs, mely belül veres!

Ti urak, ti urak, ti ettetek,
S koplaljon Eduárd?
Hol van, ki készít böftököt,
Elő egy velszi bárd!»

Egymásra néz a sok vitéz,
A hölgyek és urak:
Torkukban egy-egy békaczomb
Megáll és ott marad.

Szósز kinnszakad, pucos fennakad,
Dinnyét meg sem szegik:
Ajtó mögül egy vén szakács,
Ősz hárd emelkedik.

«Itt van király, ki böftököt
Hoz néked, szól az agg:
S a zsír csöpög, hús süstörög,
A mustár égi szag.

«A zsír csöpög, hús süstörög,
A sült vértóban áll,
Szagára eljön messze vad,
Ily böftök ez, király!

Levágva ökrök ezrei
Halomba, mint kereszt,
A míg találtam egy ilyet,
Király, oh edd meg ezt!»

«Kályhára el! Nagyon kemény!
Parancsol Eduárd:
Hah lágyabb böftök kell nekünk!
S belep egy ifjú bárd.

«Ah lágyan kél az esti szél
É jó böftök felé:
Ökrök siralma, s telenek
Panaszja nyög belé!»

«Nem jó! Nagy volt a tűz, buta!
Vidd vissza serpenyőd!»
S int a király, Elérte még
A kályhához menőt.

De serpenyőn sületlenül
Hoz ismét harmadik,
Szaftján a vaj izlésre vall,
Ez ige hallatik:

«Ez volt a marha! nagy, derék,
No halld meg Eduárd:
Ki szebben elkészítené,
Nem él oly velszi bárd!

Kelléke itt van rajta mind,
No edd meg Eduárd!
Nem volt még szüdban ily karaj,
Nem is süt velszi bárd!

«Meglátom én!» S hozzája lát
Király és enni kezd:
«Kályhára! Hisz bődös belül!
Eh, velsz nem érti ezt!»

Szolgái szétszáguldanak,
S szavát viszik tova:
Montgomeryben így esett
A híres vacsora.

S Edvárd király, angol király
Koczog fakó lován:
Mögötte ég, forrong a nép,
A velszi tartomány.

Ötszáz bizony szégyelve ment
Kályhához velszi bárd;

Egynek se tudta mondani,
Hogy «ez jó», Eduárd.

«Haha!... mi zzug? Mi éji szag
London utcáim ez?
Lehúzatom a Lord mayort,
Ha bennem nátha lesz!»

Áll néma csend, konyhákba bent
A böftököt sütik,
«Féjére sül, ki süttet azt,
Király nem alhatik!»

«Haha, elő illatszerek,
Parfüm ide, oda!
Orromba fúrja büzszagát
A velszi vacsora!»

De túl tönjén, s illatszeren,
Pacsulis légen át:

Ötszázszor jobban érzi még
A rossz böftök szagát!

Serecs Imre.

VENDÉGLŐBEN.

Rajzolta: Adler J.

— «Pinczér, adjon egy ujságot.» — «Melyiket tetszik parancsolni?» — «A melyik a kezébe akad.» — «Azt, kérem alássan, nem tartjuk.»

Orvosi tudomány.

— Melyik a legérzékenyebb és leggyakoribb gyo-
mor-baj?
= Az éhség.

Furcsa

Mostanában mindenütt arra főrekednek, hogy az
utcák egyenesek legyenek — s épen mostanában nem
járnak az emberek egyenes úton.

Gyerekek furfang.

Rajzolta Homiesko.

— «Mamiéska, szereted te a cukrot?» — «Igen, kis, leányom.»
 — «Akkor hát majd apának adom eltenni a cukromat.»

PAPIR-SZELETTEN.

A tekintetes asszony meg az új szakácsné készítik a menüt.

— Harmadik tál ételnek süssön cseh pimaszt.

— *Szakácsné.* (Elképedve). Már az kéröm lehetlenség.

— Miért?

— Hát mögkövetöm, ha csak cseh, még azt mög-sűbénem, de ha még pimasz is, azt már nem vöszí be a gyomrom.

De gustibus.

Bíró a vádlotthoz.

— Magát azzal vádolják, hogy a Salamon fűszerkereskedéséből befőttekelt, caviart s egy csomó ingyen-czeknek való egyéb czikket lopott.

— Igenis, kérem alázatosan, mert nekem gusztusos ízlésem van, s amit én valahonnan fáradságosan elvizek, annak egészen gusztusos dolognak kell lönni.

Szegény leány.

Tavasz van újra!

*Büvös madárdal, enyhe fuvalom
 Megint kiszöldül völgy, mező, halom.*

Oszlik borúja.

*S oly könnyű szívem s fölesapony dalom,
 Öröm remegtet s tűn a fájdalom.*

Te újra szeretsz!

*Szelíd sóhajom mind feléd repül,
 Veled leszek csak boldog egyedül.*

Sohase feledsz!

*Ha téged látlak, szívem úgy örül,
 És gongolatba' méhként dong körül.*

Elmúlt a tavasz!

*Bimbó kinyílott, mindenütt varázs,
 Virág lehullott, jött a hervadás;*

S kél szerte panasz,

*Fáj a virágnak a gyors elmúlás, —
 Az ég alatt nincs semmi maradás.*

Te nem szeretsz már!

*S átkom ne érijen mégse tégedet,
 Mivel te nem vagy oka semminek.*

Sajnálak én bár,

*Hogy meghallgattad epedésemet,
 S oly lánggal égett értem kis szived,
 Hogy elégette hű szerelmedet.*

Kosovitz Rezső.

— Ah, ön látta a Niagarát?! Nos, mit szól hozzá, ugy-e nagyszerű?

— Na ugyan. Hát víz az egész, aztán mindig felül-ről lefelé folyik. Nincs benne semmi bámulni való. A' lenne aztán valami, ha *alulról fölfelé* mászna.

Beteg: Kérem, doctor úr, mondja meg őszintén: meggyógyulok-e? Egészen őszintén kérem, én mindenre el vagyok készülve.

Doctor: Legyen erős barátom, alig élhet még tíz napig.

Beteg: Köszönöm nyíltságát, doctor. A bizonytalanság megölt volna . . .

A tanító V-ik László uralkodását magyarazza tanítványainak.

— Ez fiaim, — mondá, — az atya halála után született!

— Tanító bácsi! — szólal meg egyik nebuló. — hát az anyja élt még akkor, mikor megszületett?

KÜLÖNÖS!

Rajzolta: Gyulai László.

— Hallatlan az, hogy időnkint mennyire változik az idők rendje! Emlékszem rá, hogy iskolás koromban még a fejem tetejéig ért a gabona.

A lassú vonat.

Egészen meg voltak elégedve a kikindai ügyvédek a sorsukkal, csak egyetlen egy nehézségük volt a világi rend ellen, nevezetesen az, hogy soha se tudtak Nagybecskerekre ideje korán bejutni.

Ügyvéd embereknek pedig a világon a legfontosabb a terminusok pontos megtartása. (Azért is van az, hogy a jó órásoknak az ügyvédek közt van a legtöbb vevőjük). S a kikindai ügyvédek hiába keltek fel akár milyen korán reggel: az a többnyire elmulasztották a nagybecskereki törvényszéknél a terminust, mivelhogy az az átkozott vasúti vonat olyan lassan haladt N.-Kikindától Becskerekig, hogy többnyire késéssel érkezett be a becskereki pályaudvarba.

E miatt aztán — természetesen — sok hiba esett az igazságban s a kiszolgáltató igazság ritkán is felelt meg a felek várakozásának. Nem is mondhatni, hogy csak valamelyest is meg lettek volna elégedve az ügyvéd urak a dolgok illetén állásával, de maguk csak úgy segíthettek volna rajta, ha mindig a terminust megelőző napon indultak volna el a tárgyalásra, hanem az megint igen sok pénzükbe került volna a t. klienseknek.

Megpróbálták hát több ízben, hogy folyamodnak a vasút-igazgatósághoz: méltóztatnék az ügyes-bajos emberek érdekeit figyelembe venni s a n.-kikinda-becskereki vonalon a lokomotívtól valamivel bővebb fűtéssel gyorsabb menetre rábírní.

De nem volt annak a legkisebb foganatja sem.

Talán nem is feleltek rá. Végre a legidősebb ügyvéd egyszer azt mondja a többinek: «Bízzátok csak rám! majd megpróbálom én a folyamodást. Hátha annak lesz foganatja?» S megírta a következő folyamodást a vasúti igazgatósághoz:

«Tekintetes Igazgatóság!

Alulirt n.-kikindai ügyvédeknek számtalanszor van dolguk a n.-becskereki tek. törvényszéknél s mindannyiszor kénytelenek a tek. igazgatóság kezelése alatt álló vasúti vonalon utazni. A vasút és a vonatok ellen nincs is semmi kifogásunk: mind pompás intézmény. Hanem mélyen megbotránkoztat bennünket mindannyiszor, hogy a vonatot N.-Kikindától Becskerekig mindig és szakadatlanul kísérgeti egy *sánta koldús*, nem átalván az egész úton tőlünk alamizsnát kunyorálni. Az tehát a mi alázatos kérésünk: méltóztatnék a vasúti intézmény jó hírnevének érdekében elrendelni, hogy ez a sánta koldús ne kísérhesse többet a mi vonatunkat.

Melyek után stb».

Erre aztán csakugyan meggyorsították a n.-Likinda-nagybecskereki vonatot.

ELTALÁLTA.

Rajzolta: Gyulai László.

— Oh, barátom, ha tudnád, mibe kerül nekem Laurát elhagyni.
— Gondolom, de mégse kerül annyiba, mint hogyha feleségül veszed.

Jó tanács.

Ha képviselő akarsz lenni: beszélj igen sokat; ha már képviselő vagy: fogd be a szádat.

Felelős szerkesztő és kiadótulajdonos: **Szabó Endre.**

Szerkesztésre!

T. olvasó közönség!

Régi óhaj: bárha a magyar irodalom is dicsekedhetnék oly **tisztán humorisztikus lappal**, minők a külföldön vannak. Hogy ilyen mindeздеig késett — habár létesítését épen az «Üstökös»-sel többször megpróbálták — annak oka főképen abban rejlett, hogy még csak *nehány év előtt se volt meg nálunk a művészeknek olyan száma, a milyen okvetlenül megkívántatik ily lap szerkesztéséhez.*

Miután újabban ez az ok nem forog fen, sőt a magyar képzőművészet oly jelességekkel dicsekedhetik, a melyeket méltán irigyelhet tőlünk a külföld is, és miután alólirt szerkesztőségnek sikerült **nemcsak az írók, hanem a művészek legje-**

lesebbjeit is megnyerni a lap támogatására, kedves kötelességének ismeri, hogy mostantól kezdve **határozattan és végképen szakítva minden politizálással s az azzal együtt járó személyeskedő élczelésekkel**, az «Üstökös»-t **tisztán belletristico-humorisztikus lappá** alakítsa át; számítván arra, hogy nemcsak az írók és művészek, hanem mint a «Fliegende Blatter»-nél, a közönség is támogatni fog bennünket a lap szellemi részének előállításában; hadd legyen az «Üstökös» kedves, közös találkozó hely, a hol mindenki elmondja a maga legjobb adomáit, vagy érdekes élményeit.

Mélyen érezzük a feladat nehézségét, mert egyfelől fontos **szolgálatot akarunk tenni a hazai irodalomnak**, midőn oly jót nyujtván, mint a hasonló külföldi vállalat, ezt a magyar ember házából idővel kiszoríthatjuk, másfelől pedig a közönség iránt is kötelességet vélünk teljesíthetni az által hogy **olyan mulattató lapot adunk, melyet mindenki bátran bevihet családjá körébe**, (mert közleményeinket a legnagyobb szigorúsággal válogatjuk meg, még a hirdetések közt sem túrvén meg olyanokat, melyek egy vagy más okból tisztességes család asztalán helyet nem foglalhatnak.) S érezvén a feladat nehézségét, számítanunk kell a t. magyar közönség nagy pártfogására, mert csak úgy oldhatjuk meg feladatunkat emberségesen.

Nem kérjük méltatlan dologra a t. közönség pártolását, mert mint e szám, és az ezután következők bizonyítani fogják: **nem üres frázist ismételünk**, mikor azt mondjuk, hogy **lapunk**

hézagot pótol, és nem vagyunk szerénytelenek, ha azt állítjuk, hogy a magyar sajtó még ilyen díszes lapot nem adott az olvasó közönség kezébe.

Bizalommal kérjük azért: méltóztassék bennünket becses megrendelésükkel megtisztelni s lapunkat ismerős körökben is ajánlani, — megjegyezvén, hogy **lapunk ára** daczára e nagy költséggel járó változásnak, **marad a régi, t. i.:**

egész évre (január – decemberre)	8 frt
félévre (január – júniusra)	4 frt
negyedévre (január – márcziusra)	2 frt

Már most belépő előfizetőknek az ez évi hátralevő számokkal díjtalanul kedveskedünk.

Budapest, 1885. november hóban.

Az „ÜSTÖKÖS“ szerkesztősége és kiadóhivatala.

H I R D E T É S E K.

SVIHÁKNAPTÁR

1886-RA

TEMÉRDEKÉPEL SZÁZANNYI ÉLCCZEL
ÁRA FLIG 50 KRACZÁR

BUDAPEST
Az „ÜSTÖKÖS“ kiadása

Épen most jelent meg

a

Svihák-Naptár

harmadik gonoszbitott kiadása,
egy csomó új képpel.

Kapható

minden könyvkereskedésben
és
szivartözsében.

Ára 50 kr.

„THE GRESHAM“

életbiztosító-társaság Londonban.

Fiók Ausztriában: Fiók Magyarországon
 BÉCS, BUDAPESTEN,
 Gisellastrasse 1, a társaság Ferencz József-tér 5. és 6,
 saját házában. a társaság saját házában.

A társulat vagyona . . . frank 87,284,420

Evi jövedelem prémiák és kamatokban 1881. jun. 30-án . . . 17,134,226.05

Kiadások biztosítási, járadék-szerződések és visszavételekre stb. a társulat főállása óta (1848) több mint . . . 149,800,000.—

Az utolsó 12 havi üzleti időszakban a társulatnál . . . 63.992,275

frankért új ajánlatok tételtek, mi által a társulat főállása óta tett ajánlatok összege . . . 1.324,770,129.55

francra rúgnak.
 Prospektusok, valamint minden egyéb fölvilágosítások nyujtatnak az osztrák-magyar monarchia minden nagyobb városaiban ügynök urak és az **osztrák és magyar fiókok** által.

Karácsonyra és Újévre!

Sport 1/4 palaczk . . . 2.50 frt 1/2 palaczk . . . 1.25 frt
 Monopol 1/4 palaczk . . . 3.— frt 1/2 palaczk . . . 1.50 frt
Pezsgő, melyből a kiállítás alatt **10.000 palaczk** elkelt, kitünő minőségéről a legjobb ajánlat.

Kapható LITTKÉ L.-nél Pécsen,

BUDAPESTEN: Dorottya-utca 7, Andrásy-út 4. sz. a.,
 továbbá szintén minden I. rangú fűszerkereskedésben, szállodában és vendéglőben.

Magyarhon első, legnagyobb s leghirvevesebb óraüzlete

BRAUSWETTER JÁNOS

SZEGEDEN

cs. kir. és m. kir. szab. chronometer és műórás, föltalálója az első egyedüli kulcs nélkül fölbuzható remontoir-inga óráknak stb.

Kitüntetve:

London 1871.
 Kecskemét 1872.
 Bécs 1873. Ujvidék 1875.
 Szeged 1876. Páris 1877.
 Székesfehérvár 1879.

Levélbeli megkeresésekre pontosan válaszoltatik.

Képes árjegyzék bérmentve.

Javítások pontosan eszközöltetnek.

Alapítottatott 1847-ik évben.

KARÁCSONYI AJÁNDEKOK.

Ifj. Nagel Ottó könyvkereskedésében

Budapesten, muzeum-körút, a nemzeti színház bérházában kapható:

Képeskönyvek 2-3 éves gyermekeknek.

Képes versek a kicsik számára. Elpusztíthatlan színes képekkel. Ára 1 forint 60 krajczár. — **Kicsinyek világa** Nagy, elpusztíthatlan képeskönyv színes képekkel a szemléleti oktatásra. Ára 2 frt 60 krajczár. 820

4-6 éves gyermekeknek.

Képes abc és verses könyv, írta Lajos bácsi. Képes versek, színes képekkel. Ára 1 frt. — **Képek a szemléleti oktatásra**, a kicsinyek világa, írta Lajos bácsi. Színes képekkel. Ára 2 frt. — **Gyermekek öröme**, képes-könyv sok vers és színes képpel írta Szabó Antal. Ára 1 frt 20 kr. **Gyermekek mulatsága**, képes-könyv, csinos színes képekkel és olvasmányokkal. Írta Szabó Antal. Ára 1 frt 20 kr. — **Gyermekkerti csokor**, Dalok, szavalmányok és társasjátékok kis gyermekek számára. Ára kemény kötésben 70 kr. — **Kedvencz könyvem**, mesék és versecskék kis gyermekek számára, írta Fayné Hentaller Mariska. Szép színezett képekkel és fametszetekkel. Ára elegáns kiállításban 1 frt 60 kr. — **Erdőssy**, Gyermekmesék színes képekkel. Csinos kötés. 60 kr.

Walter, Regekönyhő, rövid mesék és elbeszélések kis fiuk és leányok számára. Színes kép- és fametszetekkel, csinos kötés. frt 1.20. — **Dal-fűzér**, írta Lukács Pál. Ára csinos piros kötés. 40 kr. — **Kis pajtások könyvesháza**, hazafias versecskék és olvasmányok, írta Bolygó (Erdélyi) bácsi. Ára fűzve 30 krajczár.

7-10 éves gyermekeknek.

Tündérmesék, elmeséli Tóni bácsi. Kedvelt tündérmesék válogatott gyűjteménye. Nagy színes képekkel. Ára 1 frt 20 kr. — **Kalocsa Igaz történetek és mesék**. Az ifjuság számára a legjelesebb kúfók után írta a tanító néni. 18 színes képpel és számos fametszettel. Ára csinos kötésben 1 frt 40 kr. — **Tündérkert**, legszebb, legújabb tündérmesék és elbeszélések gyűjteménye, kis és nagy gyermekek számára összeállította Kalocsa Róza, sok fametszettel és 18 színes képpel. Ára csinos kötésben 1 frt 40 kr. Aranyozott díszkötésben 3 frt 20 kr. **Kis mesék**. Népmesék és elbeszélések gyermekek számára, írta Fayné Hentaller Mariska. Számos színes képpel és fametszettel. Ára csinos aranyezélyezett kötésben 1 frt 80 kr.

12-14 éves gyermekeknek.

A nagy világ. Mulattató és ismeretterjesztő olvasmányok földrajzi és természettudományi alapon. Sok fametszettel. Ára kemény csinos kötésben 1 frt 20 kr. **Saadí Firuz keleti tündéregék**. Az arab és török regevilág gyöngyeinek irodalmunkban eddig kiadatlan gyűjteménye, öt színes képpel, díszesen kötve, ára 2 frt. — **Délszaki ég alatt**. (Ujdonosság.) Utazás a magas Pirénéktől a tengerig, írta Vajda Viktor. Francia ered. fametszvényekkel, csinos bekötés. Ára 2 frt 40 kr.

Serdübbő kvaoknak.

A magyar nemzet képes története. (Uj kiállítás.) Népszerű hazai történelem, írta Bodon József és dr Szalay József. 4-rét (album) alakban ezernegyszázharminchát oldalon történeti jeleneteket, katonai viseletet, csata-tervjazokat, arcképeket és híres történeti keziratoakat ábrázoló százharminckét fametszvényvel. A két vastkos kötet, fekete alapon, dúsan aranyozott vörös vászon díszkötésben, tokban, ára 12 frt.

Felnőtteknek.

Magyar általános levelező és házi titkar. Gyakorl. utmutatás a közelében előforduló családi és más levelek, kereskedelmi és üzleti fogalmazványok és folyamodványok helyes szerkesztésére, számos példával felvilágosítva, szerkesztette Knorr Alajos. Ára díszes vászonkötésben frt 5.20.

Előfizetési felhívás!

1886. jan. 1-én egy új egész évi előfizetést nyitunk a

MAGYAR MERKUR

hiteles sorsolási tudósítóra.

Ezen lap magyar-német szövegben havonként 2-3-szor jelen meg esélyeg gyakrabban is, és közvetlen minden jelentékeny huzás után könnyen érthető és czélszerű tábellás áttekintéssel közli a hiteles huzási jegyzékeket, továbbá a hátralékokat t. i. a **kisorsolt**, de még át **nem vett nyereményeket**, ennél fogva a sorsjegy-birtokosra nézve **nélkülözhetlen közlöny**.

Az előfizetés legczélszerűbben **postautalvánnyal** esz-közölhető és a **Magyar Merkur** sorsolási tudósítójához: **Budapest, hatvani-utca 17. czimzendő.** 3442

Előfizetési ár: bérmentesen házhoz küldve **2 frt.** vagy posta útján egy egész évre csak

A Magyar Merkur kiadóhivatala.